

สอนอย่างไร ให้นักเรียนรักวิชาศิลปะ

HOW TO TEACH THE STUDENTS TO LOVE ART SUBJECT?

สุรพงษ์ ด้านลักษณโยธิน¹
Surapong Danluxsanayotin

บทคัดย่อ

การสอนโดยสร้างแรงจูงใจ ให้เด็กนักเรียนตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ขึ้นชอบจนถึงรักการเรียนวิชาศิลปะในชั้นเรียน เป็นการปลูกฝังให้รู้ถึงคุณค่าทางสุนทรียภาพ ช่วยพัฒนาอุปนิสัยจนเป็นผู้มีจิตใจอ่อนโยนลง คลายความเครียด ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ และการจูงใจอาจกลายเป็นโอกาสให้ได้เห็นศักยภาพของนักเรียน ซึ่งในอนาคตเด็กนักเรียนเหล่านี้อาจเป็นกำลังสำคัญในการสืบสานงานศิลปะทั้งในรูปแบบสร้างสรรค์ผลงาน หรือ สนับสนุนผลงานทางศิลปะตามขีดความสามารถ

ครูนับเป็นกลไกสำคัญที่จะสร้างแรงจูงใจให้เด็ก ปรับทัศนคติมาชอบจนถึงรักการเรียนวิชาศิลปะ โดยใช้ทฤษฎีทางด้านจิตวิทยา แนวการปฏิรูปการศึกษา และประสบการณ์ ทั้งทางตรงและทางอ้อม เป็นแนวทางเชื่อมโยงเทคนิควิธีการต่างๆเข้าด้วยกันให้เหมาะสมในการสอนแต่ละครั้ง เพราะแรงจูงใจที่จะทำให้เกิดความพึงพอใจจนรักวิชาศิลปะได้ต้องเกิดจากหลายปัจจัยด้วยเทคนิควิธีการสอนต่างๆของครูนั้นนับว่ามีความสำคัญในการปรับพฤติกรรม อาทิ สถานการณ์ในการเรียนการสอนที่ลดความกังวลใจในการเรียน การฝึกความพร้อมก่อนทำงานแต่ละชิ้น การสร้างความภาคภูมิใจจนเกิดความมั่นใจในการทำงาน การชี้ให้เห็นแนวทางในการทำงานให้สำเร็จตามเป้าหมาย รวมถึงการสร้างแรงบันดาลใจ และความซาบซึ้งทางศิลปะ

คำสำคัญ: วิธีการสอนศิลปะ; นักเรียน

Abstract

To motivate junior high school student to appreciate and love in art subject, help to realize the value of aesthetics that can help student tender-hearted, more relax, use free time effectively. Someone discovers their potential. Especially in the future, these students may be a key figure in the art or can support the art. Based on their ability.

Teacher is the key to motivate the students and change the attitude to feel appreciate in art class by Theory Psychology, Education Reform and experience to link them together for appropriate teaching. The motivation to appreciate in art class be caused by many factors. With various techniques of teacher It is important to change behavior. For example: reduce anxiety in the classroom, The availability of training before the operation, build self-esteem for the confidence, guide to achieve the objective, inspiring and appreciate in art.

Keyword: Teaching method in Art; Students

¹อาจารย์กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)

1. บทนำ

การสอนโดยสร้างแรงจูงใจ ให้เด็กนักเรียนตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ขึ้นชอบจนถึงรักการเรียนวิชาศิลปะในชั้นเรียน เป็นการปลูกฝังให้รู้ถึงคุณค่าทางสุนทรียภาพ ช่วยพัฒนาอุปนิสัยจนเป็นผู้มีจิตใจอ่อนโยนลง คลายความเครียด ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ และการจูงใจอาจกลายเป็นโอกาสให้ได้เห็นศักยภาพของนักเรียน ซึ่งในอนาคตเด็กนักเรียนเหล่านี้อาจเป็นกำลังสำคัญในการสืบสานงานศิลปะทั้งในรูปแบบสร้างสรรค์ผลงาน หรือสนับสนุนผลงานทางศิลปะตามขีดความสามารถ

อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้เขียนในฐานะครูสอนศิลปะ เกิดแรงบันดาลใจ ในการขับเคลื่อนงานด้านศิลปะสำหรับอนาคต จึงมุ่งหวังให้นักเรียนรักการเรียนวิชาศิลปะในชั้นเรียนตั้งแต่วัยนี้ เพื่อปลูกฝังทัศนคติให้ทันเวลา ผู้เขียนเริ่มต้นศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 100 คน หลังจากการเรียนศิลปะผ่านไป 1 ภาคเรียน ด้วยการใช้แบบสอบถาม พบว่า มีนักเรียนไม่ชอบและเฉยๆกับการเรียนวิชาศิลปะในชั้นเรียน รวมกันมีถึงร้อยละ 60 จึงตั้งเป้าหมายในการปรับพฤติกรรม ให้นักเรียนมีความรู้สึกชอบถึงรักการเรียนวิชาศิลปะ โดยจะใช้วิธีการสอนของครูเป็นกลไก สำคัญ เพื่อสร้างแรงจูงใจให้เด็กนักเรียน

2. เนื้อหา

การสอนเพื่อสร้างแรงจูงใจ ให้เด็กนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ขึ้นชอบการเรียนวิชาศิลปะในชั้นเรียน นั้น มิได้มีเป้าหมายแค่เพียงเด็กนักเรียนเหล่านั้น จะต้องเลือกวิชาเอก ทางด้านศิลปะแขนงใดแขนงหนึ่งในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย แต่เพื่อปลูกฝังให้รู้ถึงคุณค่าทางสุนทรียภาพ ช่วยพัฒนาอุปนิสัยเด็กให้เป็นผู้มีจิตใจอ่อนโยน คลายความเครียด ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ นอกจากนี้การจูงใจยังช่วยพัฒนาศักยภาพเด็ก จนเกิดความมั่นใจในการสร้างสรรค์ศิลปะ

การสอนศิลปะนั้นสามารถนำไปบูรณาการกับวิชาอื่นๆได้อย่างดี โดยเฉพาะวิชาที่มีเนื้อหามาก ยากต่อการเข้าใจ การวาดภาพประกอบ ตลอดจนการทำ mind map เพื่อสรุปบทเรียนมักทำให้เข้าใจชัดเจนจดจำได้ง่ายขึ้น สมุดจดงานสวยงาม น่าอ่าน เป็นระบบ ไม่สับสนเกิดแรงจูงใจในการทบทวนบทเรียน นอกจากนี้การขึ้นชอบจนถึงรักการเรียนวิชาศิลปะในชั้นเรียน ในช่วงวัยรุ่นนั้นมีแนวโน้มส่งผลยาวนานในอนาคต โดยในอนาคตเด็กนักเรียนเหล่านี้ อาจเป็นกำลังสำคัญ ในการสืบสานงานศิลปะทั้งในรูปแบบสร้างสรรค์ผลงาน หรือ สนับสนุนผลงานทางศิลปะตามแต่ขีดความสามารถ

แนวโน้มนี้อิงตามหลักพัฒนาการทางจิตสังคม 8 ขั้น ตามทฤษฎีของเอริกสัน (The Eight Stages of Psychosocial Development in Erikson) ในขั้นที่ 5 ความเป็นอัตลักษณ์กับความสับสนในบทบาท (Identity vs. Role Confusion) ขั้นนี้อยู่ในช่วงอายุ 13 - 20 ปี การแสวงหาอัตลักษณ์ของบุคคล และการเสริมสร้างความรับผิดชอบถือว่าเป็นเอกลักษณ์สำคัญของวัยนี้ซึ่งความรับผิดชอบดังกล่าวมีรากฐานมาจากการอบรมของพ่อแม่ และความรู้สึกไว้วางใจและความมั่นใจในตนเอง องค์ประกอบสำคัญของการสร้างความรู้สึกเป็น อัตลักษณ์ และผ่านพ้นความรู้สึกสับสนในตนเอง ได้แก่ ความเข้าใจในอัตลักษณ์และการแสวงหาสถานภาพทางสังคม ความเข้าใจในอัตลักษณ์ช่วยให้เด็กวัยรุ่นเกิดความเข้าใจในปัญหาต่างๆ และช่วยในการตัดสินใจ วางแผน

เรื่องเกี่ยวกับอนาคต เช่น การเลือกอาชีพ

แม้ริคสัน จะสรุปไว้ว่า การช่วยตัดสินใจวางแผนในอนาคต มาจากการอบรมของพ่อแม่ แต่ทฤษฎีของเขา ก็ถูกนำมาปรับใช้ในการเรียนการสอนอย่างกว้างขวาง โดยครู สามารถนำขึ้นพัฒนาการ ที่ตรงกับวัยของนักเรียนมาใช้เป็นแนวคิดพื้นฐานในการจัดการเรียนรู้ ซึ่งสามารถช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีบุคลิกภาพหรือคุณลักษณะที่พึงประสงค์ได้

เห็นได้ชัดเจนว่า ในปัจจุบัน องค์กร หรือบริษัทเอกชนที่มีชื่อเสียงหลายแห่ง ให้การสนับสนุนงานศิลปะหลายแขนง ดังนั้น ในอนาคตของเด็กในช่วงมัธยม ที่ถูกสร้างแรงจูงใจให้ชอบศิลปะในวันนี้ อาจเป็นตัวขับเคลื่อน งานด้านศิลปะ แม้นตนเองไม่อยู่ในสถานะสร้างสรรค์งานเอง ก็เป็นไปได้

ศาสตราจารย์วิโชค มุกตามณี (มปป:43) ได้เขียนเรื่องราวเกี่ยวกับหอศิลป์ ในบางตอนไว้ว่า หอศิลป์เอกชน อยู่ใน การควบคุมดูแลและบริหารจัดการของบุคคล สมาคม องค์กร หรือบริษัทเอกชน เช่น บางกอกอาร์ต เซ็นเตอร์ ซึ่งเป็น หอศิลป์เอกชนแห่งแรก ห้องศิลปนิทรรศการ พีพีริภัณฑ์วังสวนผักกาด หอศิลป์สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ของธนาคารกรุงเทพ หอศิลป์กรุงเทพฯ ของธนาคารกรุงเทพ หอศิลป์ ของธนาคารไทยพาณิชย์ บางกะปิ แกลเลอรี หอศิลป์ปะปทุมวัน หอศิลป์ตาตุ ของบริษัทยนตรกิจ จำกัด หอศิลป์ริมน่าน ของนายวินัย ปราบริปู ที่จังหวัดน่าน กิจกรรมด้านการศึกษาของหอศิลป์มีหลากหลาย เช่น จัดบรรยายโดย อาจจัดให้ศิลปินเป็นผู้บรรยาย จัดประชุมทางวิชาการ จัดแสดงผลงานศิลปะ หรือจัดกิจกรรมกลางแจ้งเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างหอศิลป์กับชุมชน

ผู้เขียนเชื่อว่า เด็กที่รักศิลปะในวันนี้ อาจก่อให้เกิด สถาบันในการขับเคลื่อนผลงานทางศิลปะรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ก็เป็นไปได้ ในฐานะครู เมื่อผู้เขียน ตั้งเป้าหมายไว้ใหญ่ในการขับเคลื่อนงานด้านศิลปะ ด้วยแรงจูงใจของตัวเอง จึงต้องพยายามค้นหา เพื่อรู้ให้ได้ว่า ในปัจจุบันนักเรียนโดยเฉพาะ ในระดับมัธยมศึกษาต้น มีความรู้สึกอย่างไร กับวิชาศิลปะในโรงเรียน ดังนั้นจึงเริ่มต้นศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างในระดับมัธยมต้น จำนวน 100 คน คณะหนึ่งเรียนหลังจากการเรียนศิลปะผ่านไป 1 ภาคเรียน ด้วยการ ใช้แบบสอบถาม พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 40 ชอบเรียนวิชาศิลปะศึกษาในโรงเรียน ร้อยละ 14 ไม่ชอบเรียนวิชาศิลปะศึกษาในโรงเรียน ร้อยละ 46 รู้สึกเฉยๆ กับวิชาศิลปะศึกษาในโรงเรียน

ด้วยคำถามที่เปิดโอกาสให้เด็กๆ แสดงทัศนคติในการเรียนวิชาศิลปะ จากจำนวนร้อยละ 40 เหตุผลส่วนใหญ่ ที่ชอบเรียนวิชาศิลปะศึกษาในโรงเรียน คือ ได้เรียนศิลปะหลายรูปแบบ รู้สึกผ่อนคลาย ครูสอนเทคนิคนำไปใช้ได้จริง โรงเรียนมีอุปกรณ์ครบครัน ได้ทำงานอย่างอิสระ มีจินตนาการ ครูช่วยเหลือแนะนำแต่ละขั้นตอน

จากจำนวนร้อยละ 14 เหตุผลส่วนใหญ่ ที่ไม่ชอบเรียนวิชาศิลปะศึกษาในโรงเรียน คือ วาดรูปไม่เก่ง ไม่ถนัดการวาด ไม่ชอบวาดภาพ บางครั้งครูเข้มงวด

จากจำนวนร้อยละ 46 เหตุผลส่วนใหญ่ ของกลุ่มที่เฉยๆ ในการเรียนวิชาศิลปะศึกษาในโรงเรียน คือ ไม่ถนัดงานศิลปะ คิดงานไม่ออกเกิดความเครียด ชอบวาดรูปแต่ไม่ชอบระบายสี ชอบระบายสีไม่ชอบวาดรูป

จากผลการสำรวจดังกล่าว ทำให้ผู้เขียนเห็นปัญหา ในการสอนศิลปะให้เด็กนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพราะมีนักเรียนที่ชอบเรียนศิลปะเพียงร้อยละ 40 ไม่ชอบและเฉยๆ ถึงร้อยละ 60 จึงตั้งเป้าหมายในการปรับปรุงพฤติกรรม ให้นักเรียนมีความรู้สึกชอบถึงรักการเรียนวิชาศิลปะ โดยจะใช้วิธีการสอนของครูเป็นกลไก สำคัญ เพื่อสร้างแรงจูงใจให้เด็ก จำนวนร้อยละ 60 จากกลุ่ม ไม่ชอบ และเฉยๆ ปรับทัศนคติมาชอบจนถึงรักการเรียนวิชาศิลปะ ให้ได้สัมฤทธิ์ผลที่สุด โดยใช้ทฤษฎีทางด้านจิตวิทยา และ แนวการปฏิรูปการศึกษา ดังต่อไปนี้เป็นแนวทาง

กฤษณ์ จันทร์ทับ (มปป:1) ได้กล่าวไว้ในบทความ การพัฒนาเครือข่ายศิลปศึกษา กรณีศึกษาศูนย์พัฒนาวิชาการศิลปศึกษา ไว้ว่า การปฏิรูปการศึกษา ในปัจจุบันนั้น ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการปฏิรูปการจัดกระบวนการเรียนรู้ทั้งระบบ ซึ่งเกี่ยวกับผู้สอน ผู้เรียน สื่อการเรียนรู้กระบวนการวัดประเมินผลการเรียนรู้ แหล่งการเรียนรู้ รวมทั้งสภาพแวดล้อมและสถานที่การเรียนรู้ จากองค์ประกอบปฏิรูปดังกล่าวได้เห็นว่าครูผู้สอนนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างมากเพราะถือเป็นหัวใจสำคัญในการขับเคลื่อนการจัดกระบวนการเรียนรู้ทั้งระบบ

รองศาสตราจารย์ ดร.กฤษณ์ วัฒนารงค์ (2522:3) ได้กล่าวไว้ใน เอกสารประกอบการบรรยาย ให้กับคณาจารย์ หมวดวิชาศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เรื่องเทคนิคการสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้ ว่าธรรมชาติของแรงจูงใจ แรงจูงใจเป็นสิ่งที่สร้างขึ้นได้ทั้งแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกการสร้างแรงจูงใจนั้นเกิด ได้ทั้งการสร้างขึ้นด้วยตนเอง และการสร้างขึ้นโดยผู้อื่น (ที่เรียกว่า การจูงใจ) แรงจูงใจใฝ่เรียนรู้เป็นศักยภาพที่มีอยู่กับตัวผู้เรียน ที่เกิดจากการได้รับประสบการณ์ต่างๆ มาในชีวิตผ่านทาง การได้พบ ได้เห็น ตัวอย่าง หรือรูปแบบที่ตรงใจโดนใจการได้รับการสั่งสอน การพูดคุย หรือการได้มีการพบปะสังสรรค์ทางสังคมกับคนที่พิเศษบางคน ล้วนมีผลต่อการสร้างแรงจูงใจทั้งสิ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้สอนหรืออาจารย์มี อิทธิพลอย่างมากในการสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้ เช่น เจตคติความเชื่อ บุคลิกภาพ ความประพฤติการใช้วาจากรรม ความรู้ความสามารถ ความคาดหวังตลอดจนความตั้งใจสอนของอาจารย์ มีผลอย่างมากในการสร้าง แรงจูงใจใฝ่เรียนรู้ให้กับนักศึกษาทั้งทางตรงและทางอ้อม ทั้งการเสริมแรงจูงใจ และการบั่นทอน

ธอร์นไดค์ (Edward L. Thorndike.1874-1949) นักการศึกษาและจิตวิทยาชาวอเมริกาผู้ให้กำเนิดทฤษฎีแห่งการเรียนรู้ เป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลายในทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์นไดค์ ที่เชื่อในเรื่องของทฤษฎีสัมพันธ์เชื่อมโยง

จากการทดลองและแนวความคิดต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ของธอร์นไดค์ ดังกล่าวมาข้างต้น เขาได้เสนอกฎการเรียนรู้ที่สำคัญขึ้นมา 3 กฎ อันถือว่าเป็นหลักการเบื้องต้นที่นำไปสู่เทคโนโลยีทางการศึกษาและการสอนกฎทั้ง 3 ได้แก่

1. กฎแห่งการฝึกหัดหรือการกระทำซ้ำ (The Law of Exercise or Repetition) ซึ่งให้เห็นว่า การกระทำซ้ำหรือการฝึกหัดนี้ หากได้ทำบ่อย ๆ ซ้ำ ๆ ซาก ๆ จะทำให้การกระทำนั้น ๆ ถูกต้องสมบูรณ์และมั่นคง
2. กฎแห่งผล (The Law of Effect) เป็นกฎที่มีชื่อเสียงและได้รับความสนใจมากที่สุด ใจความ

สำคัญของกฎนี้ก็คือรางวัลหรือความสมหวัง จะช่วยส่งเสริมการแสดงพฤติกรรมนั้นมากขึ้น แต่การทำโทษหรือความผิดหวังจะลดอาการแสดงพฤติกรรมนั้นลง

3. กฎแห่งความพร้อม (The Law of Readiness) กฎนี้หมายถึงความพร้อมของร่างกาย ในอันที่จะแสดงพฤติกรรมใด ๆ ออกมา

วิธีการสอนให้เด็กนักเรียนรักวิชาศิลปะ

จากผลการสำรวจด้วยแบบสอบถาม จากกลุ่มตัวอย่างในระดับมัธยมศึกษาต้น และอาศัยแนวคิดทฤษฎีข้างต้น รวมทั้งประสบการณ์ของผู้เขียนในฐานะเป็นครูสอนวิชาศิลปะมากกว่า 30 ปี เห็นว่ามีหลายปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ลดความกังวลใจในการเรียน

จากประสบการณ์ในการสอนวิชาศิลปะ ของผู้เขียนมาตลอด 30 กว่าปี นั้น เห็นได้ว่าในสถานการณ์ของการเรียนการสอน มีความเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หากเกิดความกังวลใจมากๆ เด็กจะขาดสมาธิ จะทำให้การรับรู้สิ่งต่างๆ ที่อาจารย์พยายามสอนนั้น ลดน้อยลง ขาดแรงจูงใจในการเรียน แต่ในภาวะที่ไร้แรงกดดัน เด็กๆ มีโอกาส ค้นพบศักยภาพของตน จนต่อยอดประสบความสำเร็จในเรื่องนั้นๆ ได้ ตามที่กฎแห่งผลของธอร์นไดค์ ที่ว่า ความสมหวัง จะช่วยส่งเสริมการแสดงพฤติกรรมนั้นมากขึ้น

ดังนั้นหากสาเหตุของความกังวลมาจากงานที่ยาก ครูผู้สอนควรใช้วิธีให้คำแนะนำเป็นขั้นตอน ทำให้ดูเป็นตัวอย่าง เช่น การแรเงาน้ำหนัก การลงสีน้ำ ที่ต้องมีเทคนิคขั้นตอนเฉพาะ หากเกิดกรณีเด็กไม่สนใจการเรียน ใช้กติกาสอดคล้องของห้องเรียนดำเนินการเป็นรายบุคคล เพื่อไม่ให้บรรยากาศในห้องเรียนตึงเครียด หากเกิดจากเวลาในการเรียนที่จำกัด กำหนดให้มีช่วงเวลากลับมาตามงานได้อย่างเหมาะสม

2. ช่วยเด็กนักเรียนให้สำเร็จตามเป้าหมาย

เพื่อให้เด็กนักเรียนเกิดความสำเร็จตามเป้าหมายในแต่ละชิ้นงาน ครูผู้สอนควรชี้แนะวิธีการในการทำให้งานสำเร็จ เน้นการเปลี่ยนจินตนาการจากนามธรรมให้เป็นรูปธรรม และสามารถส่งได้ตรงเวลา รวมทั้งคอยให้ความช่วยเหลือในช่วงเวลานั้น เพื่อให้เด็กนักเรียนประสบความสำเร็จในแต่ละชิ้นงาน จนเกิดเป็นความภูมิใจในตนเอง จนส่งผลให้เกิดแรงจูงใจในงานชิ้นต่อไป

3. ฝึกจนเกิดความพร้อม

ครูผู้สอนฝึกเทคนิคต่างๆ โดยเริ่มจากง่ายไปหายาก ฝึกซ้ำๆ จนเกิดการพัฒนาทักษะ เด็กนักเรียนจะเกิดความมั่นใจในการสร้างสรรค์งานจากทักษะต่างๆ ที่ฝึกมา และได้ผลงานที่ดี เด็กนักเรียนจะรู้สึกว่าคุณทำได้สำเร็จ และมั่นใจในการทำงาน ทักษะที่พร้อม จะทำให้จินตนาการ เกิดเป็นรูปเป็นร่างได้

4. การเรียนนอกสถานที่

สิ่งแวดล้อมส่งผลต่อสภาพจิตใจ การทำงานศิลปะ เพียงแค่ได้ต้นไม้ในสนามของโรงเรียน ก็นับเป็นการเปลี่ยนบรรยากาศ ในการเรียนการสอน ส่งผลให้เด็กนักเรียน เกิดความผ่อนคลาย เกิดจินตนาการ และรอยยิ้มที่จะเรียนวิชาศิลปะ

5. กระตุ้นความสนใจในงานศิลปะ สร้างแรงบันดาลใจ และความทรงจำ

การเปิดโลกทัศน์ ด้วย การเชิญวิทยากรภายนอกผู้ประสบความสำเร็จ มาให้ความรู้ใหม่ๆ แบ่งปันประสบการณ์ของความสำเร็จ หรือ พาชมหอศิลป์ พิพิธภัณฑ์ทางด้านศิลปะ เหล่านี้ล้วนช่วยสร้างแรงบันดาลใจ เป็นการใส่ความทรงจำในวัยรุ่น ช่วยในการตัดสินใจ วางแผนเรื่องเกี่ยวกับอนาคตทางศิลปะได้

6. ออกแบบให้การเรียนการสอนเสริมสร้างจินตนาการ

ใช้การออกแบบชิ้นงานใช้อุปกรณ์ได้อย่างหลากหลาย เพื่อให้เกิดความสนุกสนาน ตรงกับความสนใจ และรู้จักหลายๆ เทคนิควิธีในการทำงาน กระตุ้นความคิด จินตนาการ รู้ลึกถ่องลึก ในการเรียนรู้

7. สร้างความภาคภูมิใจ ด้วยการชื่นชมผลงาน

จากการทดลองและแนวความคิดต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ของธอร์นไดค์ ชื่อของ กฎแห่งผล (The Law of Effect) เป็นกฎที่มีชื่อเสียงและได้รับความสนใจ มากที่สุด ใจความสำคัญของกฎนี้ก็คือรางวัลหรือความสมหวัง จะช่วยส่งเสริมการแสดงพฤติกรรม นั้นมากขึ้น แต่การทำโทษหรือความผิดหวังจะลดอาการแสดงพฤติกรรมนั้นลง ดังนั้นการจัดนิทรรศการ โชว์ผลงาน แยกประเภท ดีเด่น ให้หลากหลายด้าน เพื่อเพิ่มโอกาสในการชื่นชม หากวาดรูปไม่เหมือน ก็อาจมีความคิดสร้างสรรค์ หรือลงสีสวย ลงสีไม่สวยก็อาจลายเส้นคมชัด การโชว์ผลงาน แม้เพียงในห้องเรียนก็เป็นจุดเริ่มต้นในการจัดโชว์ผลงาน ที่สร้างความภาคภูมิใจให้เด็กได้

3. unสรุป

กล่าวได้ว่าการทำให้เด็กนักเรียนในช่วงมัธยมศึกษาตอนต้นรักการเรียนศิลปะ ต้องมีการวางแผนอย่างละเอียดอ่อน และเชื่อมโยง เทคนิควิธีการต่างๆ เข้าด้วยกัน ให้เหมาะสมในการสอนแต่ละครั้ง เพราะแรงจูงใจที่จะทำให้เกิดความพึงพอใจจนรักวิชาศิลปะได้ นั้น ต้องเกิดขึ้นจากหลายปัจจัย ตั้งแต่การลดความกังวลใจในการเรียน สร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียน การออกแบบการเรียนการสอนให้สนุกสนานมีอิสระ จนกระตุ้นให้เกิดจินตนาการ รวมทั้ง การชี้แนะแนวทางในการทำชิ้นงานสำเร็จ การฝึกจนเกิดความพร้อม การหาหนทางกระตุ้นความสนใจในงานศิลปะ สร้างแรงบันดาลใจ และความทรงจำ หมั่นหาแนวทางในการชื่นชมผลงาน

จากด้วยข้อดีต่างๆของศิลปะกับชีวิตของมนุษย์ ที่สร้างประสบการณ์ใหม่ๆ ให้เสมอ อีกทั้งทำให้เกิดสุนทรียภาพ และพบว่าภาพหลายภาพสื่อได้ดีกว่าคำพูด ที่สำคัญศิลปะมีแนวโน้มจะเติบโตไปเรื่อยๆ อย่างมีนัย ดังที่

วิรุณ ตั้งเจริญ (2534:205)กล่าวไว้ ว่า ศิลปะกำลังเติบโตไปสู่อาชีพที่มีอนาคตในสังคมใหม่ และศิลปะก็กำลังก้าวไปสู่ความใฝ่ฝันทางรสนิยมของผู้มีอันจะกิน อนาคตและการศึกษาทางด้านศิลปะจึงเปิดประตูกว้างขึ้น...กว้างขึ้นอย่างน่าสังเกต

ผู้เขียนในฐานะเป็นครูสอนวิชาศิลปะมากกว่า 30 ปี ยังเชื่อเสมอว่า ศิลปะสร้างคน คนสร้างศิลปะ

และยังคงมุ่งค้นหากิจกรรมการสอนใหม่ๆ ให้นักเรียนรักวิชาศิลปะ เพื่ออนาคตของเด็กนักเรียนที่มีน้อย โดยตรงกับอนาคตของศิลปะ

4. บรรณานุกรม

- กฤษณ์ จันทับ.(มปป.) “การพัฒนาเครือข่ายศิลปศึกษา กรณีศึกษาศูนย์พัฒนาวิชาศิลปศึกษา โรงเรียนการเคหะท่าทราย เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร” ศูนย์ศิลปศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ โรงเรียนการเคหะท่าทราย.
- กฤษมันต์ วัฒนานรงค์, รศ.ดร.(2552) “เทคนิคการสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้” เอกสารประกอบการบรรยายให้กับ อาจารย์หมวดวิชาศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จิตวิทยาสำหรับครู. (มปป.). ประยุกต์ใช้ในชั้นเรียนทฤษฎีพัฒนาการ. (ออนไลน์). แหล่งที่เข้าถึง Yru58.blogspot.com
- ทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์นไคค์. (มปป). ทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์นไคค์. (ออนไลน์). แหล่งที่เข้าถึง [https:// sites.google.com](https://sites.google.com)
- วิรุณ ตั้งเจริญ. (2534). ศิลปะวิจารณ์ หนึ่ง. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ อีแอนด์ ไอคิว.
- วิโชค มุกดามณี,ศ. (มปป).หอศิลป์. (ออนไลน์). แหล่งที่เข้าถึง Kanchanapisek.or.th